

Баба Тиша се запретна, грабна отъ солницата едничкото яйце на Чернушка, сложи тиганя на огнището, излѣ последната лъжица масло отъ шишенцето и опържи яйцето. Гостенинътъ изкара отъ торбичката си порѣзница черъ хлѣбъ и почна да топи залъцитѣ.

— Тука е тъмно — проговори той — защо не запалишъ кандилото?

— Нѣмамъ масло — отвърна баба Тиша. — Свършихъ го.

— Утре го напълни съ вода отъ чешмата. Не е хубаво да стои праздно.

Гостенинътъ похапна набърже, подложи подъ главата си торбичката и легна край огнището. Баба Тиша влѣзе въ стаята си, легна и се замисли:

— Чуденъ човѣкъ. Дано му помогне Господъ да намѣри имането, за което е тръгналъ на стари години.

На сутринята, когато баба Тиша се дигна и отиде да събуди гостенина си — не го намѣри. Той си бѣше заминалъ въ зори. Старицата разтрѣби кѣщата, помете, взе кандилото отъ иконостаса и слѣзе къмъ каменната чешма. Изми хубаво малкото си свѣтилниче, напълни го съ бистра вода и го отнесе пакъ въ кѣщи. Но щомъ го положи предъ иконата — то се запали самичко и заблещука. Баба Тиша дълго стоя предъ иконата и гледа захласната малкото пламъче. Следъ туй отиде въ курника да хвърли шепа зърна на кокошката и по старъ навикъ бръкна въ полога. Напила топло яйце. Изнесе го навънъ и шо да види? Този пѣтъ Чернушка бѣше снесла едно златно яйце.

АНГЕЛЪ КАРАЛИИЧЕВЪ

Есень въ горама

Гората свела клони,
Въ печаль сега мълчи—
И глухо е въвъ нея
И пѣсень не звучи.

Отрони вихъръ стръвенъ
И сетнитѣ листа —
И въ нея броди въ злато
Царица—Есеньта.

Гората черна гледа
И все така мълчи,
И златни сълзи капятъ
Отъ нейнитѣ очи.

ВЛАДИМИРЪ РУСАЛИЕВЪ